

General | | Actualitzat el 26/04/2023 a les 07:30

El meu fill de 6 anys es va adormir i despertar a quiròfan sense cap conegut a prop

Per què els protocols dels hospitals encara avui no permeten que una criatura pugui estar tranquil·la sentint-se acompanyada per la seva mare o pare?

[inicicentrareport]Feia un any i mig que estàvem mentalitzant-nos que el nostre fill de 6 anys hauria de passar per **quiròfan**, però com que no hi havia realment un criteri d'urgència, ho vam anar ajornant fins a poder-li explicar bé com aniria el procés perquè estigués tranquil.

Encara avui, els **protocols dels hospitals públics** no permeten que la mare o el pare faci costat a la criatura fins que quedi dormida pel procés de sedació. Això vol dir que l'infant s'ha de deixar posar una via venosa o una màscara en un espai desconegut i envoltat per persones desconegudes en un moment de màxima vulnerabilitat.

Si per una persona adulta veure's sola en un moment com aquest és ja impactant, imagineu-vos per una criatura petita que no té la capacitat de comprendre el que passa al seu voltant i que en aquests contextos és quan més es posen **en alerta els instints de supervivència**.

Sí, hi ha criatures que es resisteixen o que passen moments d'angoixa i por, i fins i tot en aquests casos, se segueix sense permetre l'acompanyant i s'opta per **administrar ansiolítics**.

Havíem parlat amb diversos centres per assegurar-nos que aquest era un procediment habitual. Veníem d'una **experiència traumàtica** d'Urgències en què la nostra criatura havia passat molt dolor i molta por, i volíem evitar per tots els mitjans que es repetís l'experiència.

Vam escoltar raons molt diverses. Alguns centres ens van argumentar que no podien entrar persones externes al quiròfan per **motius d'higiene**, d'altres perquè és un criteri dels mateixos professionals que no volen **interferències**. Que la presència d'un acompanyant només està permesa en cas d'autisme o contextos molt particulars, etc.

Alguns, fins i tot, admetien en privat que la **inflexibilitat** del protocol tampoc era una solució per casos evidents en què la criatura pateix per la solitud en un moment de gran vulnerabilitat per ella.

El nostre fill va entrar a quiròfan pel seu propi peu, mentre una llàgrima li recorria la galta i deixava anar amb veu tímida: "No vull sense vosaltres...". Recordo sentir en aquell moment que el meu cor es partia en dos. I, llavors, el comentari de la infermera: "Pateixes més tu que ell..."

Vaig reaccionar ràpid en recordar que li havia dut un peluix de casa, un objecte al qual aferrar-se i que li fos familiar. Vaig fer-li arribar per via de les infermeres. "Ens podreu avisar quan estigui dormit?", vaig demanar. "No, no podem entrar i sortir, aquesta no és la nostra feina", van respondre'm.

Un dia abans, durant la trucada de l'anestesiòloga, m'havia dit que depenent molt del personal, els protocols a vegades es **flexibilitzen** si així ho requereix la criatura. Res més lluny del que finalment ens vam trobar.

Ni tan sols vam poder ser-hi quan es va despertar després de l'operació. Ell mateix ens va explicar que estava molt desorientat quan va obrir els ulls, i que estava en una sala on altres nens i nenes es preparaven per entrar a quiròfan, alguns entre plors o resistint-se.

"Mama, no vull que em tornin a dormir mai més...", em va dir. "He passat por i m'han mentit. Quan m'han fet la punxada, m'han dit que no era per dormir-me. I quan jo els he dit 'els meus pares m'han explicat que sí' m'han respost: 'els teus pares són metges?' Doncs això...".

És urgent que es revisin els protocols hospitalaris, i **s'adaptin a les necessitats de les criatures dins del possible**. El fet que les famílies vulguem un millor acompanyament pels nostres fills als hospitals no vol dir que qüestionem la professionalitat o vulguem interferir en la feina dels metges.

Simplement, que **cal tenir en compte també les pors i les angoixes dels infants**. Perquè que no siguin capaços d'expressar-les, no vol dir que siguin inexistents i que no mereixin com tothom que es considerin.

Ja sabem que una operació no és res que ningú vulgui passar-hi per gust, que hi haurà moments d'inquietud inevitables, però realment no podem repensar allò que violenta innecessàriament famílies i infants en un moment tan vulnerable?

[ficientreport]